

Jezuitské jubileum

Spojení s Bohem, horlivost pro spásu duší a cit pro člověka jsou duchovním odkazem tří ze zakladatelů Tovaryšstva Ježíšova: sv. Ignáce z Loyoly, sv. Františka Xaverského a bl. Petra Fabera.

Letos si připomínáme okrouhlá výročí těchto mužů, kteří své životy dokázali svobodně a zcela nabídnout svému Pánu podle nazírání k nabytí lásky (DC 234): „Vezmi si, Pane, a přijmi celou mou svobodu, mou paměť a celou mou vůli, všechno, co mám a vlastním.“

Kristus jejich nabídku přijal a oni své slovo nevzali zpět a vytrvali. Služba Pánu dnes není snadná a samozřejmá a řeholníci, manželé, kněží, rodiče, svobodní, mladí, staří, muži i ženy stále narážejí na problémy. Ježíš nikomu neslibil snadný život, ale zaručil všem svým věrným blízkost a pomoc. Vezmeme-li vážně závěrečná slova Ignácovy nabídky „Dej mi svou lásku a milost, neboť ta mi stačí“ a v důvěře v Boha budeme dávat bez počítání, pak se náš život naplní světlem a radostí. Kdo staví na skále, investuje moudře. A tou skálou je Ježíš Kristus, na kterého ukazují tři letošní oslavenci příkladem své modlitby, práce a trpělivého naslouchání.

František Hylmar ☺

Tři společníci

Generální představený Tovaryšstva Ježíšova Peter-Hans Kolvenbach poslal 6. ledna 2005 jezuitům dopis k oslavám Jubilejního roku 2006 u příležitosti výročí sv. Ignáce z Loyoly, sv. Františka Xaverského a bl. Petra Fabera. Z listu vyjímáme:

Výročí narození Františka de Jassu y Javier 7. dubna 1506 v Javieru v Navarra a narození Petra Fabera 13. dubna téhož roku ve Villaretu v Savojsku, jakož i zrození pro nebe Ignáce z Loyoly 31. července 1556 v Římě nás vybízejí, abychom prověřili a prohloubili svou věrnost Pánovu povolání. Oni je zaslechli jako první a následovali je tvořivým způsobem, který je výzvou i pro nás, jejich druhý ve třetím tisíciletí. Abych povzbudil celé Tovaryšstvo k podobné horlivosti, chtěl bych v tomto listu vyzdvihnout některé aspekty spirituality, která pobádala tyto tři Ježíšovy tovaryše a vede nás k zamyšlení i dnes.

Bojovat za Boha

Tuto vůdčí myšlenku a „důvod bytí“ sv. Ignáce a jeho prvních druhů najdeme v papežských zakládajících bulách. Nicméně v Konstitucích, i když je v nich boj za Boží věc všude přítomen, se už výraz „Deo militare“ neobjevuje. Ignác přešel od jazyka vojenského dobrodružství, užívaného v duchovních cvičeních, k jazyku trpělivé práce na vinici Páně. Místo

snahy o dobývání Ignác nyní doufá, že „přinese plody“. Tato změna výrazových prostředků však nic nemění na jeho vášni sloužit jedině Bohu v kontemplaci a v akci tím, že shromáždí skupinu druhů (corpus) „k větší službě, chvále a slávě Božího jména“ (Konstituce č. 693). Aby vším – také touto touhou po službě – bylo nejprve slouženo Bohu, Ignác touží po tom, aby si sama „božská a svrchovaná Velebnost posloužila tímto nejmenším Tovaryštvem“ (Konstituce č. 190).

Z tohoto apoštolského hlediska nestačí bojovat za Boha a konat Boží dílo. Aby se opravdu nejprve sloužilo Bohu, je nutné svěřit tento boj do jeho rukou, neboť jen on může a musí „uchovávat, vést, a nechat růst ve svaté službě toto nejmenší Tovaryšstvo, jako mu ráčil dát vzniknout“ (Konstituce č. 134). Když Ignác uvažuje o tom, jak se Bůh pro nás namáhá a pracuje (Duchovní cvičení č. 236), touží zapojit se do Božího díla tím, že se zřídá jakýchkoli aktivit, rozhodnutí nebo preferencí, jež by zřetelně

nevycházely z iniciativy Boha, který si chtěl Tovaryštvem posloužit.

Dnešní Tovaryšstvo více než kdy jindy ve svých dlouhých dějinách nemůže žít z této Ignácovy mystické vize, není-li apoštolským tělem, jež se modlí (Konstituce č. 812). Modlit se máme v plném činném životě, „prvním úkolem rektora bude podpírat celou kolej modlitbami a svatými touhami“ (Konstituce č. 424). Bohu na prvním místě sloužíme tehdy, jestliže mu v našem apoštolském životě věnujeme čas a prostor. Tím totiž uznáváme, že je to on, v němž neseme plody, a že od něho očekáváme apoštolské iniciativy ve službě na jeho vinici. Apoštolské tělo Tova-

ryšstva mu slouží na prvním místě také tehdy, když chce, aby se on dotkl našich srdcí při rozlišování v modlitbě, aby naše spojení s Bohem a jeho plány bylo láskyplnou součinností vůlí. Ignác nám připomíná, že „abychom postupovali vpřed ve větší službě Bohu“ (Konstituce č. 281), musíme mít na zřeteli, že „Tovaryšstvo nebylo zřízeno lidskými prostředky a nemůže se uchovávat ani rozvíjet jimi, nýbrž všemohoucí rukou Krista, Boha a našeho Pána“ (Konstituce č. 812).

Osvěcovat světlem Krista

Muž intenzivní misionářské činnosti, který necouvl před ničím, jen aby mocným hlasem hlásal radostnou zvěst – to je sv. František Xaverský. Jeho spiritualita je hluboce ignaciánská, takže v celé jeho korespondenci nacházíme svého druhu komentář k duchovním cvičením. Především tam nabývá života rozjímání o dvou praporech, protože František se považuje za jednoho z apoštolů vyslaných Kristem do celého světa. „Pomáhat duším“ k Boží oslavě, to je cíl, o jehož dosažení Tovaryšstvo usiluje. František roznáší ze země do země radostnou zvěst, aby pomáhal lidem, v nichž se neztrádlí Boží obraz a jsou zbaveni svého lidství, ponořeni do úděsné bídy (18. 3. 1541). Je třeba pomáhat lidem i v jejich nevědomosti, protože, „kdo nezná Boha v Ježíši Kristu, co vůbec může vědět?“ (22. 6. 1549).

František se často uchyluje k obrazu plodu, aby vysvětlil působení radostné zvěsti předávané bez vnucování. Evangelizovat znamená přinášet plody v duších (srv. instrukci pro P. Gasparda, 6.–14. 4. 1552). Kdo hlásají evangelium, „hloubí v duších, aby je vytáhli z hříchu a pobádali je ke službě Bohu“ a „vydávají“ hojné plody (20. 6. 1549). Příklad plodu vypovídá o nezištnosti evangelizace a o roli Boha a jeho lásky v růstu nového života. Františkova pomoc se neomezuje na slovo. Vztahuje se i na výchovu a na sociální pomoc, na pastorační a společenství. Ve snaze pomáhat se František dokáže obklopit přáteli a ochránci, dobrodinci a spolupracovníky, zvláště tam, kde je ještě málo spolubratří jezuitů.

Na Františkově způsobu evangelizace nejsilněji působí naléhavost, s níž hlásal radostnou zvěst: jeho pronikala, zatímco nás nechává příliš klidné. Skutečnost, že evangelizace dnes musí brát ohled na svědomí lidí, na rozmanitost kultur, na požadavky dialogu a rozvoje, na situaci náboženského pluralismu a na náboženskou lhostejnost, by nás neměla vést k rezignaci před zdánlivě nezměnitelným, nýbrž pobádat k podobné naléhavosti, jakou cítil Xaver. „Doufáme v Boha, našeho Pána, že budeme přinášet hojné plody“ (28. 10. 1542). To je nejlepší služba, již můžeme prokázat jako příspěvek k budoucnosti našeho světa. Vždyť být in missione znamená toužit a působit takovým způsobem, aby radostná zvěst mohla zasáhnout celé lidstvo, které čeká na toho, jenž je Pravda a Život.

Prosit Ducha svatého

Bl. Petr Faber se v první generaci Tovaryšstva představuje slovy: „Byl jsem velmi smutný a ztrápený, že nedělám nic velkého; dokonce mě napadlo, že jsem nejméně úspěšný (užitečný) ze svých druhů“ (Memořiále 3. 4. 1545). Vždyť nebyl obdařen vřídčými schopnostmi jako Ignác, ani pobádán k velkým podnikům jako František. Faber se pomocí zpovědí, rozhovorů a exercicií věnuje duchovnímu vedení osob hledajících Boha. Zná nebezpečí „konat uboze velké věci“, do něhož upadne ten, kdo je sice „nadšený pro Boží slávu“,

ale nestává se milostí Ducha svatého pozornějším „k nejmenším zájmům Božím“ (srv. Memoriále 26. 10. 1542); například při osobním doprovázení druhých na cestě k Bohu. Tato služba byla Faberovi vlastní a mohl o ní prohlásit, že Duch-utěšitel rád přidává ze svého k lidskému snažení, i k nejmenším úkonům: „Čím více se s ním člověk spojí, tím hojnější je požehnání, které vylévá na tyto pokorné námahy ten, od něhož pocházejí a jemuž se připodobňují“ (Memoriále 3. 4. 1545).

„Péče o osoby“ (cura personalis) je v Tovaryšstvu i v rámci nevyhnutelné a rostoucí institucionalizace výchovy a formace stále důležitá a nutná. Vždyť nezbytné společenské změny jsou podmíněny obrácením srdcí, která by mohla skoncovat s bídou ve světě, kdyby jen opravdu chtěla. Faber, jenž byl Duchem svatým veden k tomu, aby plnil službu Krista-utěšitele, nám může posloužit jako příklad a průvodce. Chtěl být tím, „kdo spěchá na pomoc, vykupuje, uzdravuje, osvobozuje, obohacuje a posiluje“, aby lidem přinášel „ne-

jen na duchovním poli, nýbrž také – je-li taková smělost a taková naděje v Bohu dovolena – hmotným způsobem všechno, co může láska udělat pro duši a tělo kteréhokoliv z našich bratří“ (Memoriále 26. 10. 1542).

Závěr

Uvedené aspekty spirituality těchto tří prvních Ježíšových tovaryšů stojí i dnes jako úkol před apoštolským tělem Tovaryšstva Ježíšova: aby opravdu a celou bytostí sloužilo na prvním místě Bohu všemi rozmanitými způsoby, jimiž prožívá své povolání; aby si v následování svého Pána uvědomovalo naléhavost svého poslání podle slov Písma: „zvedněte oči a podívejte se na pole: jsou už bílá ke žnítím“ (Jan 4,35); aby uchváčeno Duchem svatým poskytovalo službu utěšitele, jak ji vykonává zmrtvýchvstalý Pán, podobně jako se přátelé utěšují navzájem (Duchovní cvičení č. 224).

V tomto smyslu bychom měli jubilejního roku opravdu využít k prověření našeho způsobu života, hlavně charizmatu převzatého od našich zakladatelů: v apoštolské modlitbě živené eucharistií, v misionářském zápalu a v duchovní službě lidem. Ať provincie a regiony Tovaryšstva neváhají zdůraznit i jiné aspekty vhodnější v jejich apoštolských souvislostech, ale všichni ať prověřují a posilují věrnost povolání, které přijali Ignác, František a Petr.

Slavíme jubileum

Jezuité slaví v roce 2006 velká jubilea. Připomeneme si během něho 450. výročí od smrti Ignáce z Loyoly a 500 let od narození Františka Xaverského a Petra Fabera. A aby toho nebylo málo, naše provincie navíc oslaví 450. výročí příchodu prvních jezuitů do Prahy a 300 let od smrti Jiřího Josefa Camela, významného jezuitského misionáře a českého botanika, po kterém byla pojmenována kamélie.

Už 2. prosince minulého roku slavnostními nešporami slavenými večer v katedrále v Pamploně byl zahájen rok, v němž si Tovaryšstvo Ježíšovo připomene tato výročí. Slavnostní liturgii předsedal tamější arcibiskup mons. Aguilar společně s generálem jezuitů P. Peterem-Hansem Kolvenbachem. O den později, na svátek sv. Františka Xaverského, apoštola Indie a Japonska, bylo jubileum zahájeno také na hradu Javier v Navaře, kde se tento světec narodil. Ve stejný den ve Vatikánu zazněl muzikál o životě sv. Františka Xaverského. Uspořádalo ho *Prime Time Promotions* ve spolupráci s jezuitským řádem ve vatikánské Aule Pavla VI. Akce na podporu misií na asijském Východě se inspirovala setkáním různých kultur a náboženství. V muzikálu Enrica Blattiho a Ennia Speranzy na motivy ze života sv. Františka zazněly melodie nejrůznějších proveniencí s cílem zdůraznit univerzálnost církve. Informace o osla-

vách jubilea přinášejí také webové stránky www.sjweb.info.

Společnost *Loyola Productions* natočila s podporou mnoha jezuitských provincií na celém světě k výročí třicetiminutový polohraný dokument nazvaný „AMDG – Svět nestačí“, který měl premiéru na hradě Javier 29. listopadu minulého roku. Režiséry tohoto projektu jsou jezuité Edward Siebert a Michael Breault, na filmu se podíleli také Tom Rochford, Pierre Belanger a Paul Campbell. Italský jezuita Giuseppe Zito napsal k dokumentu komentář. Hudbu složil skladatel Matthew Ferrari, soundtrack byl nahrán v *Angel Studios* v Londýně. Film je opatřen i českými titulky a lze jej objednat na www.loyolaproductions.com.

Dokumentární film natočila i německá společnost DOC ve spolupráci s jezuitskou organizací podporující misie. Nazývá se „Taufen unter Palmen, Franz Xaver und die Mission der Jesuiten“ a přibližuje nejdůle-

žitější momenty života Františka Xaverského. Spolu s jezuitou P. Berndem Güntherem se dostaneme do hradu Javier, do Paříže, Říma, Vatikánu, Goy a do Japonska, abychom sledovali Františkův život misie. Film, který natočil režisér A. Thümmeler a ke kterému scénář napsal K. Kretmeir, trvá 43 minut. Slovenské studio Lux communication vyrobilo také dabing a ve spolupráci se slovenskými jezuity ho vydalo na DVD nosičích pod názvem „František Xaverský a misia jezuitů“.

Už dávno nám bylo jasné, že nemůžeme něco takového ani u nás nechat jen tak bez povšimnutí. A tak nás v tomto jubilejním roce čeká celá řada zajímavých akcí. K těm největším patří Mezinárodní konference „Jezuité v Českých zemích“ od 25. do 27. dubna na KTF UK. Koná se pod záštitou ministra kultury ČR Vítězslava Jandáka a pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlka. Pod-

le organizátorů na sympoziu vystoupí přes 100 přednášejících z Evropy a zámoří. Tematické okruhy by měly zahrnovat život a spiritualitu svatého Ignáce, dějiny řádu, působení jezuitů v teologii, filozofii, přírodních vědách nebo matematice. Posluchači se mohou také něco dozvědět o vztahu jezuitů k divadlu, hudbě, literatuře a výtvarnému umění.

Národní knihovna ČR ve spolupráci s Českou provincií jezuitského řádu pořádá na jaře 2006 v Klementinu o jezuitách velkou výstavu.

Režisér Otakáro Schmidt připravuje dokument o jezuitském řádu. V rámci křesťanského magazínu ČT se také chystá pořad o jezuitském básníkovi Bedřichu Bridelovi, který se nakazil morem při ošetřování nemocných.

Dokončují se úpravy webové stránky, objevil se zcela nový „kabátek“ časopisu Jezuité a je připraveno několik dalších akcí.

Jan Regner SJ

Kalendář Jubilejního roku 2006

duben

- 7.** 500 let od narození sv. Františka Xaverského v Javieru v Navaře
- 13.** 500 let od narození bl. Petra Fabera ve Villaretu v Savojsku
- 21.** 450 let od příchodu první stálé skupiny jezuitů do Čech
- 21.** liturgická oslava Jubilejního roku
- 23.** koncert hudby z jezuitských redukcí u sv. Ignáce v Praze, na nějž zveme své spolupracovníky, dobrodince a přátele
- 24.** zahájení výstavy Jezuité a Klementinum v budově Klementina
- 25.–27.** mezinárodní konference Jezuité v Českých zemích na KTF UK
- 31. července** slavnost sv. Ignáce, 450 let od jeho úmrtí, v Praze setkání našich z celé provincie a v 17.30 slavnostní bohoslužba
- 2. srpna** památka bl. Petra Fabera
- 3. prosince** svátek sv. Františka Xaverského, zakončení Jubilejního roku

Představujeme Prahu

Letos si připomínáme 450. výročí příchodu prvních jezuitů do Prahy a zahájení činnosti našeho řádu v Českých zemích. Uplynulo také již 15 let od obnovení řádového života u nás po pádu komunismu. Obojí poskytuje příležitost k bilancování. V každém z čísel tohoto ročníku Jezuitů proto chceme představit jednotlivá místa, kde působíme, a podívat se, jak se daří naše činnost. Začínáme, jak jinak, než Prahou.

Dům v Ječné ulici a správa kostela sv. Ignáce byly jezuitům vráceny 1. dubna 1990. Vrátili jsme se tam, kde naši spolubratři působili až do r. 1950, kdy komunisté zlikvidovali řeholní život v tehdejší Československu. U sv. Ignáce byla obnovena činnost rezidence a své sídlo zde opět našel představený provincie.

Novoměstská kolej

Historie působení jezuitů na Karlově náměstí v Praze ovšem sahá ještě hlouběji do dějin než před rok 1950. Kostel a kolej na Novém Městě pražském byla založena v 1. pol. 17. století během Třicetileté války. Na popud císaře Ferdinanda II. zde měl vzniknout noviciát Tovaryšstva Ježíšova u kaple Božího Těla.

První jezuité přišli roku 1628. Z noviciátu nakonec sešlo a na Novém Městě byla založena kolej s gymnáziem. V letech 1665–1671 byl vedle ní postaven kostel sv. Ignáce. Na konci

17. století žilo v koleji kromě jezuitů též 40 chovanců a v gymnáziu studovalo 290 žáků. V barokním období působilo v koleji také mnoho známých osobností, např. Matěj Vieriis, autor českého barokního románu Kristoslav, nebo Matěj V. Šteyer, významný český kazatel, spisovatel a překladatel, zakladatel nakladatelské instituce „Dědictví sv. Václava“.

Obnovené Tovaryšstvo

Po zrušení řádu r. 1773 a jeho opětovném obnovení v r. 1814 trvalo ještě několik desetiletí, než jezuité mohli opět začít v Čechách působit. Do Prahy se vrátili jako do svého druhého působiště po severočeském Bohosudově, a to r. 1866 právě ke kostelu sv. Ignáce. Bývalá kolej jim samozřejmě nebyla vrácena. Usadili se ve dvou domech zakoupených v Ječné ulici, později přestavěných na dnešní rezidenci. Zde začali kázat v češtině i němčině, konat duchovní cviče-

ní a lidové misie a založili několik mariánských družin.

V této oblasti spočívalo těžiště práce jezuitů u sv. Ignáce i po vzniku Československa. Už od roku 1913 byla jezuitům v Praze navíc svěřena starost o arcibiskupské gymnázium v Bubenči, kdy vznikla druhá pražská komunita – kolej s konviktem. Gymnázium zavřeli nacisté v r. 1942 a po válce se nakonec muselo celé přesunout do Bohosudova.

I rezidenci u sv. Ignáce nacisté během války zabrali pro své účely. Pro protinacistickou činnost bylo několik jezuitů zatčeno a vězněno v koncentračních táborech, např. pražský superior P. Alois Koláček v Dachau nebo publicista P. Adolf Kajpr v Mauthausenu a Dachau. Po válce byla její činnost obnovena. Vzrostla na významu ediční činnost jezuitů, zejména vliv publicistiky A. Kajpra v časopise *Katolík*. Po komunistickém převratu

přinesl rok 1950 první zatýkání pražských jezuitů a osudná noc ze 13. na 14. dubna téhož roku znamenala konec jejich veřejné činnosti.

Návrat do Prahy

Jezuité se na čas vrátili ke sv. Ignáci jako duchovní správci v letech 1968 až 1975.

Po pádu komunismu převzali správu kostela sv. Ignáce po vyhlášeném kazateli ThDr. Jiřím Skoblíkovi. V roce 1960 vznikl při kostele Svatoignácký sbor, působící dodnes. Také díky tomu byl kostel hojně navštěvován i v době totality. Svěřena nám byla též fara u sv. Štěpána, pod níž formálně sv. Ignác spadá jako filiálka. Od roku 1990 se zde vystřídalo osm rektorů kostela.

Připomeňme alespoň některé ze změn, ke kterým během dosavadních patnácti let jezuitského působení došlo.

Pohled na kostel sv. Ignáce a část novoměstské koleje z parku na Karlově náměstí
(Foto Petr Havlíček)

V roce 1993 začal vycházet měsíční zpravodaj kostela, v jehož rámci došlo též na dotazník určený návštěvníkům kostela nebo proběhly diskuse na různá témata. Již několik let je možné každé dva týdny navštěvovat biblické hodiny P. Josefa Blahy SJ a od r. 2002 též cyklus přednášek z historie dr. M. Pehra z Masarykova ústavu AV ČR. Každým rokem se na přelomu ledna a února koná farní ples, dvakrát do roka je farní zájezd po památkách Čech.

Katecheté vyučují v několika skupinkách náboženství pro děti, postupně se ustálilo slavení dětských bohoslužeb na každou neděli. Jednou za měsíc je celodenní duchovní obnova, schází se několik společenství – od studentů přes „chlapy“ až po seniory. Obnovena byla činnost dvou mariánských družin a založeno Společenství křesťanského života.

Ke křtu a k biřmování jsou každý rok připravovány skupinky kandidátů. V roce 2001 vznikla při našem kostele charita – CHASIG, která vedle podpory potřebných z naší farnosti též na dálku adoptovala tři děti – dva chlapce z Indie a jednu dívku z Ugandy.

Většina těchto činností je samozřejmě nemyslitelná bez spolupráce s mnoha laiky, kteří se aktivně zapojují do činností kolem našeho kostela. Ač není kostelem farním, má své stále návštěvníky, kteří svými nápady často stáli i za vznikem mnoha výše zmíněných aktivit. Kostel, stojící na druhém největším pražském náměstí, je na pražské poměry velmi navštěvován. Jeho výhodou je umístění u stanice metra a významné křižovatky tramvajových linek. Zejména ke svátosti smíření přichází mnoho věřících.

Anketa

Jak se vám spolupracuje s jezuitou jako katechetce?

S jezuitou spolupracuji asi 14 let a neměla bych za žádnou jinou farnost. S příchodem jezuitů jsem poznala, že i s knězem je možné navázat kontakt jinak, než jen od oltáře k lavicím, a že kněží mají zájem i o lidi samotné, nejenom o účast při bohoslužbě. V živé paměti mám různé snahy, jak z kostela sv. Ignáce udělat něco víc, než jenom průchozí kostel, který má tu výhodu, že je v centru Prahy. Myslím, že se to povedlo a do našeho kostela chodí lidé proto, že se zde děje něco víc. Jako bližší spolupracovnice a katechetka při kostele sv. Ignáce musím říct, že se mi s jezuitou spolupracuje velmi dobře, díky tomu, že nám připravili pro tuto činnost ty nejlepší podmínky a byli vždy vstřícní. Každý z těch kněží, kteří se zde vystřídali, zde něco pozitivního zanechal.

Eva Ge, zdravotnice, katechetka

Ačkoliv je činnost při kostele sv. Ignáce nejvýznamnější aktivitou jezuitů v Praze, přesto je třeba zmínit ještě jiná jejich působiště. Praha je sídlem redakce bulletinu Jezuité, který z počátku vedl mediálně nejznámější český jezuita Petr Kolář SJ. Ten od samého začátku 90. let plně pracuje v médiích, ať to bylo v náboženské redakci Českého rozhlasu, nebo později v Radě pro rozhlasové a televizní vysílání. Činný byl a dosud je v redakcích několika tištěných periodik. Již několik let další z členů pražské komunity, P. Ludvík Arm-

bruster SJ, působí jako děkan na KTF UK v Praze. Po několikaletých výzvách se pražští jezuité také zapojili do pastorače v akademické farnosti u Nejsv. Salvátora. Scholastik Petr Vacík SJ zde mimo jiné připravuje programy duchovních cvičení různého zaměření s pobyty v klášteře v nedalekém Kolíně.

Tak se tedy pražští jezuité snaží sloužit Bohu a lidem v hlavním městě. Velkou výzvou pro nás zůstává, aby naše služba byla více vidět i mimo hranice svatoignácké farnosti.

Petr Havlíček SJ

*Pavel Podolský,
referent zdravotní pojišťovny*

Co od jezuitů v Praze nejvíce očekáváte?

Očekával bych, že:

- budou mít i nadále velký zájem o děti tak jako dosud;
  - pozvolna lidem odkryjí dějiny jezuitů v souvislostech dějin této země;
  - ze svých cest po světě a ze svých studií přinesou nějakou zkušenost a podělí se o ni s lidmi v kostele;
  - lidi v kostele rozezpívají, protože jen tak mohou dát najevo radost z audience (!) u Krále;
  - s hrou a se zpěvem v kostele budou chtít něco dělat;
  - ustanoví farní radu, která je možná bude „jenom“ zlobit;
  - budou při mši méně improvizovat;
  - jejich kázání budeme rozumět, protože bude o životě;
  - zvednou při kázání hlas a probudí spící lidi v lavicích;
  - budou mluvit k lidem a s lidmi o věcech, kterými žijí i oni sami; - nás povzbudí k odvaze radovat se z toho, že máme dar víry;
- nevynechají jedinou příležitost a roztleskají lidi v kostele, když je zač děkovat;
  - najdou sami dostatek odvahy vyslovit nahlas konkrétní jména a příjmení konkrétních lidí;
  - budou dále bourat bariéry mezi lidmi (i těch, kteří roky sedí vedle sebe v lavici a neznají se), a tak z pasivních konzumentů mše a zbožných diváků budou natěšení a bystrí účastníci;
  - „zboří“ zdí kostela a náboženství přestane být soukromou věcí;
  - budou nás pořád nutit, aby se i nadále něco dělo, a že se pořád bude něco dít (i když to moc nechceme);
  - i nadále budou pomáhat vytvářet kolem kostela rodinu, kde se budeme cítit doma;
  - i nadále budou našimi správnými a laskavými tatínky, bratry nebo blízkými přáteli ...
- ... protože Kristus Pán je v každém kostele, ale rodinu máme jen někde.

Osmdesátiny Otce Holase

Mých prvých šedesát let v Tovaryšstvu Ježíšově – tak se jmenuje kniha vzpomínek Antonína Holase, kterou vydalo v roce 2004 nakladatelství Refugium. Letos, 12. února, slaví tento neúnavný vtipálek své osmdesáté narozeniny. A to je jistě dobrá příležitost k malému ohlédnutí.

Antonín Holas se narodil v roce 1926 v Moravském Písku, kde také vychodil pět let základní školy. V roce 1936 nastoupil do jezuitského gymnázia na Velehradě. Když bylo r. 1942 zavřeno, dokončil pátý rok gymnázia ve Strážnici a pak se vrátil na Velehrad, aby tam vstoupil do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova. Než je někdo přijat do noviciátu, musí projít u čtyř řeholníků jakýmsi informačním řízením, kterému se říká examen. Mezi čtyřmi otci „examinátory“ kandidáta Holase byl i P. Julius Stork. „Ten mě učil celé čtyři roky náboženství a němčině,“ vzpomíná P. Holas a dodává, že nebyl zrovna vzorným studentem. „Když jsem k němu vstoupil (věděl už do-předu, že tam přijdu), přivítal mě slovy: ‚Duch svatý vane tam, kam by se toho člověk nejméně nadál.‘ Nevím, jestli jsem mu poděkoval za upřímnost, ale dodneška si to pamatuji,“ žertuje Otec Antonín.

V letech 1945–1950 dostudoval gymnázium a absolvoval tříleté studium filozofie. Při likvidaci klášterů, 13. dubna 1950, se ocitl na pět měsí-

ců v „centralizačním klášteře“ v Bohosudově. Jako mnozí jiní studenti teologie byl i on čtyřicet měsíců u PTP. Tajně studoval a byl vysvěcen na kněze. Když byly pracovní útvary PTP v roce 1953 zrušeny, pracoval – tehdy jako čerstvý kněz – nejprve u vojenských staveb, potom v národním podniku Svit v Gottwaldově a nakonec v Lidovém družstvu kožešníků v Ostravě. „Tam skončila moje tehdejší dělnická éra tím, že pro mě přišli pracovníci StB a odvedli mě do vyšetřovací vazby. Tu po devíti měsících ukončil soud. Přidělili mi 13 roků. Jako poděkování jsem řekl, že trest přijímám a že jej ponesu s hrdostí,“ vzpomíná Otec Antonín. Z vězení byl propuštěn na amnestii v roce 1962. A tak mohla pokračovat jeho „dělnická kariéra“. V podniku KOVO ve svém rodišti pracoval jako soustružník a skladník až do tzv. pražského jara v roce 1968.

V letech 1968–1971 studoval teologii v Belgii, ale po návratu do Československa nesměl působit veřejně jako kněz. Nejprve tedy krátce praco-

val jako brigádník a pak v letech 1971–1976 v ústavu pro postiženou mládež v Žampachu (okres Ústí nad Orlicí). Od státních úřadů dostal nakonec povolení k výkonu duchovenské činnosti pro řeholnice, které byly v ústavu také zaměstnány. Pak byl až do roku 1983 zaměstnán v Kutné Hoře, nejdříve v podniku Rudné doly, potom u výrobce nábytku Interiér a nakonec jako průvodce v tamější kostnici.

Nezlomný vtipálek (Foto Jan Regner)

V roce 1981 konečně dostal státní souhlas k vykonávání duchovenské činnosti. „Bylo mi 58 let a těšil jsem se, jak se budu mít, až půjdu za dva roky do důchodu,“ žertuje P. Holas. Nastoupil jako kaplan v Krnově, než byl po dvou letech přeložen do Štěpánova u Olomouce. Působil tam šest let, pak čtyři roky na Hostýně a

znovu sedm let (až do 1. července 2002) ve Štěpánově. Své působení na Hostýně shrnuje lakonicky: „Hlavní prací bylo – kromě bohoslužeb v kostele a nějakých exercicií – zpovídat, zpovídat a zase zpovídat. K tomu nebylo třeba být ani mladý, ani příliš zdravý, ale hodně obětavý a trpělivý.“

Ve Štěpánově byl pro něho nejsilnějším zážitkem rok 1989. Začalo to nejprve svatořečením Anežky České a pak získáním svobody. Tehdy do Štěpánova přišel z Rakouska P. Karel Říha, který kromě vyučování na Cyrilometodějské teologické fakultě v Olomouci vypomáhal také ve farnosti. Tak mohla ve Štěpánově vzniknout malá komunita.

V současné době působí Otec Holas v českotěšínské farnosti. Změnu působišť popisuje, jak má ve zvyku, s úsměvem na rtech. „Dříve se věci řešily jako na vojně. Představený rozkázal, podřízený provedl. Ale časy se mění,“ vysvětluje Otec Antonín a dodává, že v současnosti spolu představený a podřízený vedou dialog. „Při svém dialogickém rozlišování s představeným jsem poznal, že představený si přeje, abych si přál, že chci jít do Českého Těšína. A tak jsem si to přál. A jsem v Českém Těšíně.“

Doufejme, že Otec Antonín jednou napíše druhý díl své knihy vzpomínek. A jak jinak by se mohl jmenovat než: „Mých druhých šedesát let v Tovaryšstvu Ježíšově“?

Jan Regner SJ

Duchovní cesta Sádhana

Jeden z nejvýznamnějších žáků indického jezuita Anthonyho de Mello, prof. Anand Nayak, nedávno přicestoval do české metropole. Mimo jiné v Česku vedl jeden víkendový úvod do Sádhany, duchovní cesty, kterou kdysi začal právě Anthony de Mello. Využil jsem této příležitosti k rozhovoru, němž nám prof. Nayak přiblížil osobnost svého duchovního učitele a nastínil hlavní rysy kurzů meditací, jež lidem po mnoho let nabízí.

Osobně jste se setkal s Anthonym de Mello a dělal pod jeho vedením několik kurzů exercicií. Můžete nám o něm říct něco víc? Jaký to byl člověk?

Ano. Byl mužem, který rád mluvil. Strašně ho bavilo mluvit hodiny bez přerušení, a zcela si tak získat své posluchače. Přestože mluvil často velmi dlouho, jeho publikum mu viselo na rtech. Používal mnoho různých vtipů, každé tři až čtyři minuty se posluchači popadali smíchem za břicho. To byl jeho styl. Také v soukromí rozmlouval s lidmi dlouho, a mnozí z nich říkali – a byla to i má zkušenost – že když s někým mluvil v soukromí, tak se mu zcela věnoval. Osoba, která s ním rozmlouvala, měla dojem, že je tam jen pro ni. Byl velmi soustředěný, chápavý, pohotově dokázal porozumět situaci člověka. Byl k lidem milý, ale když to bylo zapotřebí, dokázal být také velmi náročný a přísný. Mluvil pak přímo a nezaobaleně. Naopak psát ho vůbec nebavilo.

Ale vždyť bylo vydáno mnoho jeho knih...

Občas něco napsal, ale jen s obtížemi. Mnoho knih, vydaných pod jeho jménem, je jen přepis záznamu jeho přednášek, nebo soubor příběhů, které používal.

Mnohem raději se dlouhé hodiny věnoval modlitbě. Byl velmi duchovní a navíc se často a pravidelně postil. Půst a modlitba byly u něho velmi blízko. Až do konce svého života byl věrným řeholníkem, věrným členem jezuitského řádu. Nikdy nebyl v nějakém otevřeném konfliktu a nepouštěl se do sporů. Lidé ho opravdu milovali, takže měl mnoho přátel. Měl jistě také nepřátele. Někteří lidé vůči němu cítili odpor, nesnášeli ho, ale nebylo jich mnoho. Je docela zajímavé, že ve své rodné Indii obvykle vedl jen řeholníky, ne laiky. S laiky se potkával většinou jen v zahraničí, především ve Spojených státech.

Kdy jste se s ním setkal vy?

V roce 1965. Pod jeho vedením jsem absolvoval několik duchovních cvičení, poslouchal jsem jeho konference a v roce 1967 jsem měl dokonce příležitost dělat u něho celý měsíc Sádhanu.

Můžete nám vysvětlit, co znamená slovo Sádhana?

Sádhana je pojem, který pochází z indické spirituality. Znamená prostě „duchovní cestu“ nebo také „duchovní cvičení“. P. Anthony de Mello začal používat toto slovo proto, aby duchovním cvičením sv. Ignáce dal novou tvář. Chtěl navázat více na život současného člověka, takže je to taková indická metoda. Anthony de Mello si prostě vypůjčil slovo Sádhana pro duchovní cvičení, která vedou k meditaci, kontemplaci a hledání smyslu bytí.

Čím je Sádhana originální?

Sádhana je cesta duchovního života, která nestaví intelekt na první místo. Vychází od východního učení o uvědomění. Teprve když si člověk začíná uvědomovat sebe a věci, které ho obklopují, je schopen se změnit. Člověk náhle poznává, kým opravdu je, co nejvíc potřebuje. Zároveň se musí zříct svého nepravého sebepoznání.

Anand Nayak
(Foto Petr Vacík)

V Sádhaně proto začínáme tím, že se učíme praktickému uvědomění. Když docílíme jisté bdělosti a vědomého jednání, vychází na povrch mnoho věcí. K tomu Anthony de Mello navrhuje několik meditací, při kterých by měl člověk použít svou fantazii a obrazotvornosti. Ty jsou schopny ho zasáhnout hlouběji, zasáhnout jeho nitro a ukázat jisté problémy a těžkosti, které tam jsou ukryté. Takže se jimi můžete později zabývat, čelit jim a hledat odpovědi. Na jednu ty věci lze vidět v jiném světle. Anthony de Mello říká, že když dosáhne osvícení, v našem životě se zdánlivě nic nezmění, všechno vypadá, že je při starém. Ale osvícený člověk se na všechno dívá jinak. To je největší změna, kterou člověk může při Sádhaně doznat. Tak dosáhne většího vnitřního pokoje, radosti ze života, sebezpřijetí, dokáže vidět život jako velký div a cenný Boží dar. To je tedy velmi stručně duchovní cesta, která se nazývá Sádhana.

Čím si vysvětlujete, že je i dnes velký zájem o tento způsob meditace?

V církvi jsme si navykli mnoho přemýšlet, rozumně uvažovat, přinášet teologické argumenty, obhajovat své pozice. V Sádhaně se lidé učí vnímat své city, svoje tělo, nálady, svá hnutí, a přinést to všechno do meditace. Lidé, kteří meditují, sami brzy objeví nejen Boha, ale také sebe, jací opravdu jsou před Bohem. A to je něco, co mnozí lidé potřebují. Spiritualita neznamená jen číst nějakou knihu, spiritualitě se učíme díky naší osobní zkušenosti. Musíme ji zakoušet v životě. Život sám se stává naším učitelem, ukazatelem cesty vpřed.

Je Sádhana aktuální i pro dnešního postmoderního člověka?

Zcela nepochybně. Myslím si, že postmoderní člověk je trochu unaven stálým dokazováním věcí. Racionální důkazy ho nedokáží přesvědčit. Jen osobní zkušenost ho uschopní k tomu, aby viděl smysluplnost duchovního světa. A Sádhana je nepochybně pro současného člověka skvělá příležitost tomu, aby objevoval věci kolem sebe a především své nitro.

Je nutné, aby člověk, který přijde na podobný kurz meditace, byl katolíkem, křesťanem, nebo aby byl vůbec věřící? Můžou se Sádhanou zúčastnit i nekřesťané nebo nevěřící lidé?

Toto je zjevně jedno z mnoha bohatství této duchovní cesty. Anthony de Mello se vždy snažil dávat promluvy tak, aby pro každého, kdo ho poslouchal, měla jeho slova zcela osobní smysl. Proto nechával věci jakoby nedopovězené. Když lidé přijdou na kurz Sádhany, nikdy se jich neptáme, zda jsou věřící, nebo nevěřící. Přijímáme všechny, kdo projevují zájem. Každý pak nachází v meditacích svůj osobní smysl pro život.

Pro křesťany je tímto smyslem působení Kristovy přítomnosti v jejich životě. Ale na kurzy nemusí přicházet jen křesťané, ale třeba také buddhisté či hinduisté, a i oni v meditacích najdou smysl pro svůj život. To proto, že Sádhana není opřena o nějaký jasný doktrinální výklad, ale o praxi a o duchovní cvičení. Ty člověk může dělat vždy, nezávisle na tom, kde se (nábožensky či duchovně) nachází. Neurčujeme lidem nějaký cíl, každý musí objevit ve svém životě svůj cíl sám. My křesťané věříme, že naším cílem je Bůh zjevený v Kristu, který je naše cesta, a Duch je ten, kdo v nás působí. Sádhana je nepochybně křesťanská cesta, je však otevřená každému.

Takže neexistuje nějaká nutná podmínka, která musí být splněna, něco, v co musí případný zájemce věřit, aby byl přijat na kurz Sádhy?

Ne. Nedávno jsem zjistil, že na mém seznamu účastníků kurzů je už asi 2500 jmen. Každý z nich se Sádhy zúčastnil pod mým vedením aspoň jednou, jsou však mezi nimi i tací, kteří přichází na kurz posledních 15 let každoročně jednou nebo i vícekrát. A mezi těmito lidmi je mnoho těch, kteří se z nějakého důvodu ocitli na okraji církve. Na mém seznamu jsou i ti, kteří předtím o křesťanství měli jen mlhavé povědomí a skrze kurzy Sádhy pro sebe křesťanskou víru objevili.

Rozhovor připravil a z angličtiny přeložil Jan Regner SJ

Anand Nayak (*1942) po třiceti letech v rodné Indii studoval v Paříži, kde získal dva doktoráty a oženil se s Francouzku. Později se přestěhoval do Švýcarska. Na Institutu misiologie a náboženských věd na univerzitě ve Friburgu přednáší historii náboženství: hinduismus, buddhismus, islám a srovnání těchto tří náboženství s křesťanstvím. V roce 1995 byl jmenován profesorem. Setkal se s P. Anthonym de Mello a stal se jeho žákem. Po smrti de Mello začal Nayak pravidelně dávat Sádhanu ve Francii, Belgii, Německu a zvláště pak ve Švýcarsku, kde žije. Několikrát byl pozván i do Kanady.

(Foto Petr Vacík)

Setkání v Loyole a Javieru

Podle rozhodnutí 34. generální kongregace z roku 1995 má generální představený každých asi šest let svolávat setkání všech vyšších představených, aby s nimi posoudil stav, problémy a iniciativy celého Tovaryšstva a otázky mezinárodní a nadprovinční spolupráce. Takové setkání se uskutečnilo ve dnech 26. listopadu až 2. prosince 2005 v Loyole.

V rodišti sv. Ignáce se shromáždilo 128 jednajících: P. generál a jeho poradci, sekretář Tovaryšstva, předsedové oblastních konferencí provinciálů, provinciálové a představení regionů; spolu s pozvanými hosty, se sekretáři, tlumočníky a organizátory více než 150 osob. Pro zajímavost: Tovaryšstvo je v současné době rozděleno do 84 provincií (nejpočetnější je Itálie se 700 členy, nejmenší Rumunsko s 20 členy), 5 nezávislých regionů (Rusko, Vietnam, Portoriko, Kuba, Rwanda-Burundi) a 13 závislých regionů (např. Maghreb, Mato Grosso, Mikronésie atd.), které jsou uspořádány do 10 tzv. asistencí (USA, Severní Latinská Amerika, Jižní Latinská Amerika, Afrika, Jižní Asie, Východní Asie a Oceánie, Jižní, Východní, Střední a Západní Evropa). Existuje také šest oblastních konferencí provinciálů v Evropě, USA, Africe, Latinské Americe a v jižní a východní Asii.

Úvodní bohoslužba pro všechny účastníky se konala v bazilice sv. Ig-

náce, v ostatní dny se mše sv. sloužily v kaplích exercičního domu a v kapli Obrácení sv. Ignáce v jazykových skupinách. V kapli Obrácení byla večer možnost adorace.

První den setkání přednesl O. generál zprávu „O stavu Tovaryšstva“. Nejprve se dotkl ignaciánského charakteru apoštolských aktivit Tovaryšstva, které mají pomáhat lidem k dosažení jejich životního cíle podle Božích záměrů. Tovaryšstvu je vlastní pozitivní, přátelský a radostný vztah ke světu, hledání Boha ne mimo stvořené věci, nýbrž v nich, a především spojení s Bohem jako nástroj v jeho ruce. Zaměstnání řízením a správou svých děl jezuité nesmějí zapomínat, že jsou především apoštolským tělem v Boží službě. Poté P. generál představil některé jezuitské činnosti, jako např. vzdělání a výchovu, intelektuální a sociální apoštolát, práci v médiích, pastoraci, exercicie, Společenství křesťanského života, Apoštolát modlitby a mezináboženský dialog. Podle jeho slov je „naše síť apoštol-

ských děl rozsáhlá, působivá a plodná“, ale zároveň křehká, poněvadž jezuité často pracují nad lidské a materiální možnosti. Přemíra práce neposkytuje dostatek prostoru k apoštolské a duchovní reflexi. Do budoucna bude mnoho záležet především na kvalitní jezuitské formaci.

V následujících dnech byla projednána čtyři témata: 1) řízení Tovaryšstva, 2) apoštolské preference, 3) formace a 4) spolupracovníci Tovaryšstva. V oblasti řízení se projevuje potřeba přesněji definovat úlohu moderátorů oblastních konferencí provinciálů, jejichž úkolem je animovat, koordinovat a řídit činnosti Tovaryšstva, které přesahují možnosti jednotlivých provincií, např. formaci, speciální oblasti apoštolátu, některé misie apod. Současní moderátoři proto přednesli své dosavadní zkušenosti a návrhy úprav. Na základě referátu generálního ekonoma se také hovořilo o nutnosti ekonomické spolupráce mezi provinciemi hlavně v oblasti hledání sponzorů.

V roce 2003 dal O. generál na vědomí pět tzv. apoštolských preferencí Tovaryšstva, které byly identifikovány na základě požadavku 34. generální kongregace z roku 1995 a setkání vyšších představených z roku 2000. Jsou to: Afrika, Čína, římské mezinárodní domy, intelektuální apoštolát a JRS (Jezuitská služba uprchlíkům). Vyšší představení se seznámili s důvody pro tento výběr a se současnou situací, vyjádřili s prefe-

rencemi svůj souhlas a vyslovili se pro další koordinaci sil. Intelektuální serióznost byla vždy jednou z jezuitských „zbraní“ a dnešní doba a církev si ji žádají v neztenčené míře.

Čína byla od dob Františka Xaverského cílem jezuitských misionářů. S pozvolným otevíráním dveří této velmoci se jezuité znovu vydávají do míst, kde kdysi působily stovky jejich předchůdců.

Afrika je bezkonkurenčně nejchudším a těžce zkoušeným kontinentem s velkým lidským a duchovním potenciálem. Dlouhodobým těžištěm činnosti jezuitů je zde vzdělání a výchova s dlouhodobou perspektivou založení jezuitské univerzity.

Římské instituce jako Gregoriánská univerzita, Biblický a Orientální institut, Vatikánský rozhlas a Vatikánská observatoř jsou Tovaryšstvu svěřeny Svatým otcem a slouží celé církvi. V současné době se podnikají konkrétní kroky k jejich personálnímu a materiálnímu zajištění do budoucna za účasti všech provincií.

Bez kvalitní formace si nelze Tovaryšstvo představit a nižší počty kandidátů nemohou být důvodem ke snižování nároků v jejich přípravě. Promoce povolání, analýza výstupů z Tovaryšstva v posledních letech a příprava k životu v zasvěceném celibátu jsou body, jimž byly věnovány úvodní referáty ke třetímu tématu. Mezi lety 1978 a 2003 vzrostla světová populace o 50 %, zatímco počet katolíků o 43 %. V několika posled-

ních letech poněkud roste počet diecézních kněží, ale počet řeholníků a řeholnic od roku 1965 s výjimkou Asie stále klesá. Řeholní povolání jsou Božím darem a dílem a Bůh volá i dnes. Tovaryšstvo musí být aktivnější a dokonce „agresivnější“ ve spolupráci s Boží milostí, poněvadž na povoláních závisí budoucnost jeho díla. K tomu je zapotřebí být viditelnými a trpělivě se věnovat zájemcům o povolání. Pro zachování povolání je důležitá kvalita života v komunitách po stránce lidské i duchovní. Mladí jezuité očekávají od svých starších spolubratrů velkou otevřenost a upřímnost při vzájemném sdílení životních a duchovních radostí i starostí a schopnost rozumět jejich situaci, zvláště v oblasti afektivity. Klíčovým faktorem je ovšem úroveň duchovního života a vztahu k Božímu povolání do života v Tovaryšstvu.

Spolupráce s lidmi mimo Tovaryšstvo, laiky, kněžími, řeholníky a řeholnicemi jiných institutů je v dnešní době nenahraditelná. Při projednávání tohoto tématu se hovořilo o velkém množství nejrůznějších forem spolupráce. Tovaryšstvo nemá třetí řád a hledá specifické cesty k předávání své spirituality a životní zkušenosti laikům. Jinou otázkou je příprava laiků, kteří pracují na vedoucích místech v institucích Tovaryšstva, aby byli schopni zachovat jejich jezuitského ducha. Rostoucí spolupráce jezuitů s ostatními vede a nutí

k hlubšímu zamyšlení nad podstatou a identitou jezuitského života. Zkušenosti s přidružením laiků k Tovaryšstvu formou slibů (Jesuit associates) zatím nejsou zcela přesvědčivé.

V závěru setkání bylo z příspěvků přednesených v diskusích sestaveno jednadvacet doporučení, z nichž pak bylo hlasováním vybráno pět. Jsou určena O. generálovi a jeho spolupracovníkům a také příští generální kongregaci, jejíž svolání O. generál považuje v blízké době za potřebné. Vyšší představení doporučují (1) dále reflektovat nad otázkou identity jezuitského života a poslání v dnešní církvi a ve světě, (2) studovat otázky řízení Tovaryšstva (ignaciánský způsob řízení, řízení ve spojení s péčí o osoby, role konferencí provinciálů a jejich moderátorů, vztahy mezi superiory a řediteli apoštolských děl), (3) věnovat velkou pozornost prohloubení a rozvoji programů formace jezuitů, (4) soustředit se na prohloubení komunitního života a (5) dále studovat otázku spolupráce jezuitů s externisty.

Vrchol masivu Izarraitz tyčící se nad údolím řeky Uroly s komplexem budov baziliky sv. Ignáce, jezuitského domu, exercičního a poutního domu a také rodné tvrze sv. Ignáce a rodného domu sv. Františka Gárate se často halil do mraků a pokrýval mokřým sněhem. Deštivé počasí typické pro Baskicko v tuto roční dobu však nijak nekalilo přátelskou, duchovní a pracovní atmosféru rokování, které bylo organizováno tak, aby mohlo

dojít ke skutečnému duchovnímu rozlišování. Byla potvrzena klíčová důležitost tří ze čtyř původně navržených témat a navíc se vynořily otázky identity a komunitního života. Během setkání měli provinciálové možnost prohodit spolu bilaterálně i v menších skupinách konkrétní otázky spolupráce, kterých v současném globalizovaném světě stále přibývá. Tovaryšstvo na setkání potvrdilo, že si uchovává ducha obětavé služby Bohu, církvi i všem lidem dobré vůle pod praporem Kristovým a k větší Boží slávě.

V den svátku sv. Františka Xaverského se účastníci setkání přesunuli z Loyoly do Javieru, rodiště jednoho z prvních Ignácových druhů a misionáře Dálného východu. V nově vybudované aule se na počest navarrského rodáka a na zahájení Jubilejního roku 2006 odehrálo hudebně-taneční představení evokující kultury Evropy, Afri-

ky, Indie a Japonska, s nimiž přišel Xaver do styku. Po něm se konala slavnostní bohoslužba za předsednictví pamplonského arcibiskupa a za účasti papežského nuncia a předsedy biskupské konference Španělska, při níž koncelebrovalo na 150 jezuitů. Péčí navarrské vlády byl hrad Javier spolu s okolím nově upraven, aby mohl přijímat četné poutníky a návštěvníky, které do těchto jinak nepříliš obydlených míst na pomezí Navarry a Aragonie přitahuje muž velkého a obětavého ducha, který spolu s Ignácem a dalšími druhy položil základy Tovaryšstva Ježíšova. Při představení v jednu chvíli ve ztemnělé aule všichni přítomní rozsvítili malá červená světélka se slovy: „Obnov plamen z Javieru“. Ať připomínka jubilejí roku 2006 obnoví ducha Ježíšova Tovaryšstva, aby i v 21. století věrně a obětavě sloužilo svému Pánu.

František Hylmar SJ

Bazilika
v Ignácově
rodné
Loyole
(Foto
Richard
J. Blinn)

Čína – Vietnam

Provinciál Rakouské provincie, P. Severin Leitner, vypráví o své cestě, kterou vykonal v srpnu 2005 se svým misijním prokurátorem P. Robertem Miribungem a ekonomem P. Fritzem Sperringerem a jinými spolupracovníky.

První zastávka platila sedmi vesničkám malomocných v jihočínské provincii Yunnan, které podporuje jeho provincie. Každý rok se odhalí tak 1000 nových nemocných. Čína jich má na 300 tisíc. Vesnice, které jsme navštívili, vznikly obětavostí P. Luise Ruiza, dnes dvaadvadesátiletého misionáře, našeho spolubratra Luise Gutheinze z Macaa a dnes už zemřelé sestry Rosy. Ta ani po dlouholetém věznění neztratila elán a získala pro svou práci skupinku řeholních sester a dalších obětavých duší. Ještě dnes jsou nemocní vysídlováni do vzdálených nesnadno přístupných horských údolí, a tam žijí za nepředstavitelných podmínek. Zájem ze zahraničí probudil i místní úřady a setkává se se slibnou spoluprací. Ale i zcela zdravé a často velice nadané děti nemocných mají sotva nějakou šanci na společenskou integraci. Naše pomoc jde tedy dvěma směry: uzdravení a zlepšení životních podmínek nemocných a integrace do společnosti pomocí škol se všeobecným vzděláním. Malé skupiny sester, které se

daly na tuto práci, vykonávají něco opravdu ohromného. Těžko se dá vyjádřit radost a vděčnost těch, jimž pomáháme vyjít z izolace.

Druhá zastávka byla v provincii Hebei – přibližně od dvacátých let minulého století až do roku 1949 tam pracovalo více jezuitů-misionářů z Rakouska – mezi nimi i ti, kteří byli vypovězeni komunistickými úřady. Z Rakouska, Německa a Švýcarska přišlo místním církvím mnoho pomoci. Byly obnoveny kostely, postaveny domy pro řeholní sestry, malé i kněžské semináře, vyhloubeny studny atd. Na jedné studni postavené přičiněním našeho P. Miribunga, jež slouží celému městečku, čteme nápis: „Děkujeme křesťanům za toto dílo, které je k dobru všech.“ Mnoho prostředků se vydalo na formaci sester a kněží. Setkali jsme se s diecézními biskupy i kněžími plnými nadšení, kteří jsou uznáni jak státem, tak i Svatým stolicem. Snaží se zmodernizovat svou pastorační činnost, starají se o své kněze a hledí pomáhat i těm, kteří potřebují pomoci – sirotkům, hendikepovaným, se-

niorům. Všude se setkáváme s mladými sestrami řeholních společností. Posílají sestry na studium do Pekingu nebo i do zahraničí. Církev v Číně prochází úžasnou změnou. I ona využívá procesu hospodářského otevření a technického rozvoje, jako jsou internet a televize. Všude jsme se setkávali s mladou povstávající církví. Všude kvete život náboženských obcí s živými bohoslužbami. Zažili jsme i opatrné vzájemné přibližování různých seskupení čínské církve, té skryté i té veřejné, které se dříve spolu nestýkaly, neřkuli stály proti sobě.

Mluví se mnoho o vzájemném smíření. Všude jsme se setkávali s velkými obrazy papeže Benedikta XVI. Velmi se cítíme snahy o styk s Římem. Živý dojem ze života církve se liší od černobílého líčení našich médií.

Závěr naší cesty tvořila čtyřdenní návštěva u našich spolubratří ve Vietnamu, regionu našeho Tovaryšstva. Má 28 mladých mužů v noviciátě a dalších 153 se na vstup do noviciátu připravuje. Regionální představený P. Thomas Vu Quang Trung na naši otázku, jaká je nyní situace církve v jeho zemi, odpovídá doslova tak, jak nám odpovídali v Číně: „Mnohem lépe než dříve.“ A přece existují v obou zemích nesčetné kontroly ze strany státu a vládnoucí strany a omezení ve výstavbě a při vykonávání náboženského života.

Lidé ze Západu se podivují nad radostností a optimismem vůči tomu, co snad přijde, zvláště nad optimis-

mem mladých. Jsme zvyklí kromě blahobytu také na jisté právní bezpečí, existuje u nás demokratická kontrolní instance, ke které se můžeme odvolat, a nezávislé soudy. Církev v Číně a ve Vietnamu je však zvyklá žít v nejistotě, být závislá na místních autoritách a i při odmítnutích dělat malé krůčky vpřed.

Tovaryšstvo prohlásilo Čínu za jednu ze svých priorit. Doba je příznivá. Lidé jsou otevření hodnotám evangelia. Při úžasném hospodářském a technickém rozvoji – Čína má největší ekonomický růst na světě, buduje úžasnou síť dálnic, při Olympijských hrách 2008 se chce představit veřejnosti jako moderní rozvinutá země – se ukazují také zřetelně i její stinné stránky. Existují tři nevyřešené problémy ekologické. Jsou to odstranění odpadků, zlepšení ovzduší a zásobování pitnou vodou. Tři společenské skupiny byly vyhlášeny za národní problémy. Nemocní AIDS, závislí na drogách, nemocní tuberkulózou, malomocenstvím a rakovinou. Roste počet nemocných, seniorů, hendikepovaných. Zdravotnictví není na jednom z předních míst zájmu státu.

Tovaryšstvo v Číně staví před místní církve výzvu poslední Generální kongregace: Větší sláva Boží a ochrana chudých není špatný program do budoucna. Mladí, zdá se, tomu rozumí a váží si toho.

*Z bulletinu německých a rakouských jezuitů
Jesuiten Intern 4 (2005)
přeložil Petr Ovečka SJ*

Jezuité v Tichomoří

Cestovatel Pavel Fochler navštívil v roce 2005 jihovýchodní Asii a západní Tichomoří, kde mj. kráčil ve stopách jezuitů. Při návštěvě Marshallových ostrovů poznal i bolesti tohoto idylického místa.

Marshallovy ostrovy se nacházejí téměř uprostřed Tichého oceánu. Tvoří je necelá třicítka korálových ostrovů (atolů) osídlených obyvatelstvem mikronéského původu. Pro Evropu objevili Marshallovy ostrovy v 17. století španělští mořeplavci, formální vlastnictví ostrovů Španělskem se však na ostrovech nijak neprojevalo. V roce 1885 vyhlásilo nad ostrovy protektorát císařské Německo a spravovalo je až do roku 1914, kdy je po vypuknutí první světové války bez boje obsadili Japonci. V roce 1944 dobyli ostrovy za cenu těžkých ztrát Američané, kteří je jako poručenecké území OSN spravovali až do roku 1983, kdy Marshallovy ostrovy získaly formální nezávislost jako stát volně přidružený k USA.

Prvními misionáři, kteří na Marshallovy ostrovy připluli, byli na lodi „Morning Star“ v roce 1856 protestantští členové havajsko-americké ABCFM (American Board of Commissioners for Foreign Missions – Americký výbor pověřenců pro zahraniční misie). První misionáři katoličtí dorazili poměrně pozdě, až v roce 1896. Protestantští i katoličtí misio-

Obyvatelé Marshallových ostrovů jsou Mikronésané

náři na ostrovech pracovali až do třicátých let minulého století, kdy japonská vláda rozhodla o výstavbě vojenských zařízení a cizí státní příslušníky včetně misionářů z ostrovů vypověděla. Po dobytí Marshallových ostrovů Američany v roce 1944 se po ustavení normálnějších poměrů vrátili i protestantští a katoličtí misionáři. V roce 1949 začali na ostrovech působit američtí jezuité – nej-

dříve poměrně krátce pater Finey SJ na ostrově Likiep a pater Danahoe SJ na ostrově Jaluit, po nich následoval na stejných ostrovech a později na hlavním atolu Majuro oblíbený pater Leonard Hacker SJ, na kterého pamětníci vzpomínají dodnes. Američtí jezuité (v současnosti dva členové Tovaryšstva) působí na Marshallových ostrovech i dnes. Na Majuru vedou jednu základní a jednu střední školu, řádové Maryknollské sestry (Maryknoll sisters) řídí ještě školy na atolech Arno, Jaluit a Wotje. Katolíci tvoří sice jen 8,7 % z celkem 60 tisíc obyvatel Mar-

P. „Rich“ McAuliff SJ před svým kostelem v Majuru

shallových ostrovů, jejich význam je ale mnohem větší. Mezi absolventy škol vedených Tovaryštvem patří například několik členů současné vlády, vysoký je i počet jejich příznivců včetně mnoha nekatolíků. Jezuité si získali jejich vděčnost nejen díky vynikající úrovni vzdělání, které poskytují (jejich školy obdržely nejvyšší ohodnocení i od kontrolní komise amerického ministerstva školství), ale také díky tomu, že se pod vedením pátera Richarda „Riche“ McAuliffa SJ jako jediní v roce 1998 postavili proti stále se zvětšujícímu počtu hracích automatů, rozvracejících ve svých důsledcích rostoucí počet domorodých rodin. Nebylo to jednoduché, protože mezi vlastníky „jednorukých banditů“ a heren patřilo i několik členů vlády, vysoce postavených vládních úředníků a bohatých obchodníků, kteří katolickou církev a jezuitu obvinili ze snah o zasahování do státní politiky. Kampaň, která se přenesla na půdu parlamentu, však nakonec byla úspěšná a v následujících volbách utrpěli majitelé heren a jimi podporovaní politici porážku.

Katolická církev v čele s jezuitu se v současnosti angažuje především ve vzdělávací, sociální a společenské činnosti a ve spolupráci s dalšími církvemi se snaží pomáhat při řešení četných problémů, jimiž na první pohled idylické Marshallovy ostrovy trpí.

Pavel Fochler

Když jezuité pláli

Roman Ferstl
Zapálení jezuité

Praha, Egmont 2005, 109 s.
 Ilustrace Jan Laštovička
 ISBN 80-252-0251-8

Jako na zavolanou, v předvečer roku 2006, kdy si připomínáme 550. výročí příchodu prvních jezuitů do Prahy, se na knižních pultech objevila knížka určená dětským čtenářům, která s odlehčeným nadhledem pojednává o dějinách našeho řádu. Vyšla v rámci ediční řady, nazvané Děsné dějiny, resp. Děsné české dějiny, v níž se nakladatelství Egmont snaží zábavnou for-

mu poučovat malé čtenáře o české i světové historii. Podtitul edice „o čem se vám učitelé neodvažují říct“ je pro uvedený titul v našem českém prostředí více než výstižný. Autor knihy, historik Roman Ferstl, se totiž při představování jezuitské historie úspěšně vyhýbá pověstným školním klíšé.

Avšak pozor! Při četbě je třeba mít smysl pro humor. Na každé straně knihy jsou totiž osudy řádu i jeho osobností pojednávány s vysokou dávkou vtipu, který by někomu mohl připadat jako zesměšňování. Ubezpečujeme však, že nejde o laciné utahování si z černokabátníků, ale o osvobodivý humorný nadhled, založený navíc na poučené parafrázi historických dokumentů. Také ilustrace vtipně vycházejí z dobových obrazů a rytin.

Chcete-li tedy, aby se vaše rozpuštělá dítko o jezuitěch něco dověděla (jako např. co nosil sv. Ignác místo spodního prádla nebo proč si Irokézové opékali jezuitu), pak vám tuto knížku můžeme vřele doporučit.

Petr Havlíček SJ

Únor

Všeobecný úmysl

Aby si mezinárodní společenství uvědomilo naléhavou povinnost zamezit obchodování s lidskou důstojností.

V říjnu r. 2000 byla naše církev obohacena o příklad 123 nových svatých. Mezi nimi je také Josefina Bakhita z afrického Súdánu. Ve věku pouhých sedmi let byla unesena a prodána do otroctví. Od krutých majitelů musela hodně vytrpět. Dostalo se jí však milosti poznání, že pravým pánem každé lidské bytosti, každého lidského života, je Bůh, a nikoli člověk.

V roce 2003 se konala mezinárodní konference s přímo zarážejícím názvem: „Otroctví ve 21. století – lidská práva a obchodování s lidskými bytostmi“. Jan Pavel II. tehdy napsal, že „kramaření s lidskou důstojností je přímo šokujícím ponížením základních lidských práv“.

Nejvýrazněji se zastal úcty k lidské osobě 2. vatikánský koncil v konstituci Radost a naděje. Podrobně se v ní vypočítávají těžká provinění, mezi nimi otroctví, prostituce, obchod se ženami a s mladistvými a další. Všechny tyto věci jsou opravdu ostudné, vnášejí nákazu do lidské civilizace a „Stvořitele nanejvýš zneuctívají“.

Tento úmysl svěřujeme přímluvě sv. Josefy a připojujeme svou denní oběť.

Misijní úmysl

Aby věřící laici v misijních zemích poznali nutnost spolupráce v politické a sociální oblasti a více se do ní zapojili.

Lidé v dnešním světě nežijí jako jednolitý celek. Jejich smýšlení je různorodé podle našeho přísloví „kolik hlav, tolik rozumu“, a podle toho také jednají. Církev však na ně může blahodárně působit především prostřednictvím věřících mužů a žen, zapojených do veřejného života. Ať už jsou to řemeslníci či učitelé, podnikatelé či státní zaměstnanci, policisté nebo politici. Jako katolíci mají být ve svém denním životě svědky dobra, pravdy, spravedlnosti a lásky k Bohu. Mají být „solí země a světlem světa“ (Mt 13–14) především tam, kde právě jen oni mohou učinit církev viditelnou.

Apoštol Pavel napomíná: „Nikdo z vás ať nehledí jen na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých!“ (Flp 2,4).

Národní úmysl

Aby všichni, kdo stojí v čele podniků, poctivě a odpovědně spravovali veřejný majetek.

Naše země si „vydobyła“ neradostné a ponižující místo mezi národy

v úplatkářství a korupci, a to na nejvyšších místech a tam, kde bychom to nejméně očekávali. Jsme smutně „obohaceni“ o nové výrazy jako „tunelování“ a „praní špinavých peněz“. Ve své podstatě je to důsledek odmítnutí víry v Boha a výchovy bez respektování Božího zákona, včetně jasného „Nepokradeš!“. Trestní zákoník není schopen tuto morální rakovinu vyléčit.

Naši biskupové nás proto vybízejí k modlitbě za všechny vedoucí pracovníky bez rozdílu. Především však jim jde o to, aby právě věřící katolíci byli neúplatnými a věrohodnými svědky víry v Ježíše Krista, „aby lidé viděli jejich dobré skutky a velebili Otce v nebesích“ (Mt 5,16).

Březen

Všeobecný úmysl

Aby mladí lidé hledající smysl života byli chápáni, respektováni a obklopaní trpělivostí a láskou.

Odpovědi na otázku po smyslu života se zabývají všechna náboženství, filozofové a myslitelé všech dob. Jejich odpovědi nejsou jednotné a ve více se od sebe liší. Tuto otázku si kladou zvláště ti, kdo vyrůstají z dětského věku a podle odpovědi na ni si vytvářejí svůj životní styl a své životní zaměření.

Křesťanství je přesvědčeno, že Bůh sám promluvil prostřednictvím Ježíše Krista, aby pomohl tomuto lidskému hledání. To je poslání jeho církve. Jde o to, aby podávala obraz Ježíše Krista jasně, srozumitelně, a tím přitažlivě. Ježíš je přece „cesta, pravda a život“ (J 14,6).

Jan Pavel II. dokázal oslovit mladé lidi, chápal jejich problémy, věřil jim a spoléhal na ně ve vytváření civilizace lásky. Přitom nic neslevoval z poselství Ježíše Krista. Prostě je miloval. To vše vzbuzovalo nádhernou odezvu. Modlíme se o takovou atmosféru především v našich rodinách, protože v nich a z nich vyrůstá lidská osobnost.

Misijní úmysl

Aby mezi misionáři v celé církvi rostla touha po vzájemném sdílení a spolupráci.

Březnový misijní úmysl má na zřeteli trojí cíl. Na prvním místě nám chce připomenout, že celá církev je misionářská a dílo hlásání evangelia je základní povinností Božího lidu (O misijní činnosti církve 35). Všichni se tedy mají o misie nejen zajímat, ale podle svých možností se na tomto úkolu podílet. Rozumí se pak samo sebou, že budou vyhledávat vzájemnou pomoc a vyloučí jakoukoli revnivost, závist či nepřejícnost. Právě naopak: budou mít radost z růstu Božího království. To je druhý cíl.

A třetí? Prosíme o milost spolupráce všech. Nejen tedy křesťanů-nekřesťanů, ale i nepokřtěných. Tak se vyslovil Dekret o misijní činnosti: „Ať spolupracují v bratrském duchu. Přitom ať mají stále před očima, aby budování pozemské společnosti mělo vždy základ v Bohu a k němu bylo zaměřeno“ (čl. 41).

Národní úmysl

Aby se laici ve spolupráci s duchovními pastýři horlivěji podíleli na životě svých farností.

Součástí boje proti náboženství bylo vždy oddělení duchovních pastýřů od svěřených věřících, počínaje znemožněním styku se Sv. otcem až po uzavření kněze do fary. V době minulé diktatury řekl jeden církevní tajemník knězi doslovně: „Sedíte na faře a tloustněte, pak budeme přáteli!“

Avšak ani ve svobodě není vztah mezi věřícími a jejich duchovním automaticky živý a životodárný. Obtíž může být na straně kněze, ať už pro jeho stáří, nemoc, či zklamání, nebo ze strany věřících, kteří jsou sice aktivní, ale o tom se jejich kněz doví až naposledy a velkou oklikou. Kněz však nese za farnost odpovědnost.

Farnost má být společenstvím věřících, mezi nimiž je jednota smýšlení, souzvuk duší, svazek lásky, modlitby kněží (Sv. Jan Zlatoústý). Modlíme se za to.

-firm-

Zprávy

Praha

■ Ve čtvrtek 1. prosince proběhl v kostele sv. Ignáce na Karlově náměstí benefiční koncert „Barokní hudba dvou světů“ na podporu projektu San José del Boquerón v Argentině. Podle sdělení pana Luise Péreze-Cuesty činil výtěžek z koncertu 19.182,50 Kč. Hlavním bodem programu byly skladby Domenica Zipoliho z misii guaranijských Indiánů.

■ Na Nový rok již po šesté slavilo v pražském kostele sv. Ignáce slavnostní eucharistii vietnamské společenství. Mši svatě předsedal pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, společně s P. Stefanem Täubnerem SJ z Německa a P. Antonem Tinhem CSsR, pověřenými u nás pastoračními Vietnamci. Na novoroční bohoslužbu se sjelo na 200 vietnamských křesťanů doslova z celé ČR. Po bohoslužbě následovalo pohoštění v refektáři jezuitské rezidence.

■ Pražská komunita si zvolila za cíl svého podzimního výletu německé Drážďany s jejich nedávno otevřeným restaurovaným chrámem Panny Marie, obětí bombardování za druhé světové války. Cestou se členové komunity zastavili mimo jiné také v Děčíně a Pilnitz. Potom navštívili exerciční dům v Hoheneichen, kde si prohlédli ostatky prvních druhů sv. Ignáce.

Kolín

■ V roce 2005 bylo v Kolíně celkem 51 kurzů exercičií, kterých se zúčastnilo rekordních 248 osob, a jeden biblický kurz s dvanácti účastníky. Největší účast byla na kurzech, které dával Petr Vacík univerzitním studentům.

V závěru roku se nastěhovaly do prázdného bytu po vincentkách sestry Svatého Kříže z Moravy. Budou se podílet na chodu exercičního domu a zapojí se i ve farnosti.

■ Na setkání do Kolína se ve dnech 28.–30. prosince sjeli služebně mladší jezuité, aby se podělili o své současné aktivity a diskutovali o stavu a prioritách řádu u nás. Celého setkání nebo aspoň jeho části, se zúčastnilo na 21 českých jezuitů. Přítomen byl i provinciál P. František Hylmar.

Setkání navazovalo na dlouhou tradici, která byla na dva roky přerušena. Neúčastní se jej jen scholastici před svěcením, ale i jezuité ve formaci před posledními sliby.

Přípravou setkání byli tento rok pověřeni P. Josef Stuchlý, Robert Svatoň a Petr Vacík. Nechyběl ani prostor k tomu, aby se účastníci podělili s ostatními o své zážitky a zkušenosti z míst, kde žijí, studují či pracují, ať už je to v domovské provincii nebo v zahraničí.

Olomouc

■ Duchovní správa při kostele Panny Marie Sněžné změnila s novým občanským rokem statut a proměnila se v akademickou farnost.

■ Dosavadního vedoucího v knihovně Centra Aletti Jiřího Piáčka nahradila na nějaký čas Helena Suchánková. V knihovně nově pracují čtyři studentky, které katalogizují odkaz prof. Mareše. Přibyla také bohemistka, která zpracovává archiv doc. Krbce k Dobrovskému (dodnes nepublikovaný materiál ze zahraničních archivů) a dva brigádníci na katalogizování běžných titulů. Rozrůstá se i množství návštěvníků knihovny.

■ Nakladatelství Refugium připravuje sborník k 800letému výročí Velehradu, ve kterém jsou k současným autorům přidány i přeložené úryvky slavného českého jezuita B. Balbína. Pracuje se mimo jiné také na vydání překladu K. Říhy „Analogia entis“ od E. Przywary.

Brno

■ Setkání mladých jezuitských kněží se konalo v brněnské rezidenci 29.–30. ledna. Jednotliví účastníci sdíleli s ostatními své dosavadní zkušenosti z kněžské služby a diskutovali o specifikách jezuitského kněžství ve světle dokumentů 34. generální kongregace jezuitů.

Řím

■ V souvislosti s ignaciánským jubilejním rokem přispěl P. generál na opravu kaple v La Storta na předměstí Říma podél Via Cassia. Kaple je svěřena faráři z Villa Farnese. Opravy byly skončeny před vánocemi.

V kapli se zastavil sv. Ignác spolu s bl. Faberem a J. Lainezem v listopadu 1537 a dostalo se mu tam významného mystického zážitku. Zmiňuje se o něm ve svém autobiografii.

■ P. generál zaslal Středoamerické provincii deset tisíc euro pro obyvatelstvo postižené nedávným uragánem.

Nigérie

■ Ráno 11. prosince tiskové agentury vydaly zprávu o leteckém neštěstí v Port Harcourtu v Nigérii. Letadlo se 110 osobami na palubě se zřítilo na zem během přistávání. Mezi cestujícími bylo asi 60 studentů ve věku od 12 do 16 let z jezuitské školy Loyola High School v Abuja, kteří se vraceli na vánoční prázdniny domů. Tragédií přežilo pouze 7 osob, ale i z těch některé zemřely v následujících hodinách. Loyola High School má internát, v němž hostí 605 studentů.

Brusel

■ Evropská Jezuitská služba uprchlíků (JRS), která v minulém roce oslavila 25. výročí od svého založení, vyhlásila soutěž pro studenty, kteří se zajímají o problematiku migrace v Evropě. Do soutěže se můžou hlásit studenti z členských zemí Rady Evropy, kteří do 21. března 2006 odevzdají článek v rozsahu maximálně 1200 slov na téma „Uprchlíci v Evropě“. Článek lze napsat v jakémkoli evropském jazyce, musí však k němu být přiložen také překlad do angličtiny. Další informace na webové stránce:

<http://www.jrseurope.org>.

Vídeň

■ Sousední Rakouská provincie vydala publikaci se seznamem činnosti a akcí spojených s oslavou jubilejního roku 2006. Zvláštní zmínku zasluhují výstavy, např. expozice ve vídeňském diecézním muzeu nebo výstava poštovních známek s podobiznami jezuitských osobností. Slavná jezuitská kolej v Kalksburku u Vídně chystá sjezd jezuitských gymnázií. Důraz je během oslav jubilea kladen na ignaciánskou spiritualitu. V jednom z univerzitních kostelů se např. pořádá přednáškový cyklus „Aspekty ignaciánské spirituality a teologie“. Na seznamu akcí nechybí ani nabídka „exercicií ve všedním dni“. Na projektech s jezuitou spolupracují ženské řeholní společnosti s ignaciánskou spiritualitou, např. Společnost sester

Ježíšových, jejímž spirituálem je jezuita Robert Kunert.

Salamanca

■ Setkání promotorů povolání všech evropských asistencí proběhlo 12.–16. ledna 2006 ve španělské Salamance. Tématem setkání byly řeholní sliby ve vztahu k promoci povolání. Organizátoři připravili překlad podkladů do čtyř jazyků, texty přednášek a příspěvků byly ve dvou jazycích. Velkým přínosem setkání byla účast laiků spolupracujících s jezuitou, hlavně z řad Společenství křesťanského života. Kromě hlavního programu účastníci navštívili budo-
vu bývalé jezuitské univerzity a místo, kde byl vězněn sv. Ignác. Setkání se také zúčastnil P. Orlando Torres SJ, delegát Otce generála pro formaci.

Jubilea

P. František Pevný	Brno	16. 2.	85 let
P. Antonín Holas	Český Těšín	12. 2.	80 let
P. Petr Kolář	Praha	7. 2.	65 let
S. Robert Svatoň	Velehrad	26. 3.	30 let

Upřímně blahopřejeme

Seznam podporovatelů od 29. 11. 2005 do 26. 1. 2006

Jasna Procházková, Praha; Miloslava Ledvinová, Plzeň; Dr. František Hradil, Prušánky; Vladislav Barták, Praha; Alois Koláček; Radek Pavelka, Bánov; Jan Chmelař; Vít Kuběna; Anna Prouzová, Jesenice u Prahy; Anděla Salajková, Dolní Bojanovice; František Kovářik; rodina Noskova, Jihlava; Hana Hoangová, Brno; Sestry boromejky, Praha-Řepy; Anna Kubíková, Tvrdonice; Rudolf Tížek, Brno; Alžběta Korpasová, Havířov; Marie Vykydalová, Jevíčko; P. Jan Baščavský, Nová Horka; Jarmila Faltová, Hradec Králové; Vlasta Dědková, Dobruška; Marie Andělová, Praha; Pavel Vachek, Praha; Jaroslava Ignácie Holá, Praha; Vlasta Kurková, Ostrava-Heřmanice; Jan Blaha, Dolní Bojanovice; Marie Havlíčková, Louny; Hana Horčíčková, Zlín; Milan F. X. Růžička, Kadaň; Jiří Pechanec, Nové Sedlo u Lokte; Jan Kubát; P. Rudolf Zbirovský, Střelice.

Všem dárcům upřímně děkujeme